

der var Marsag i, at man havde ment at kunne sætte Telegramindtægten op. Men naar den ærede Minister vil efterse mine Udtalelser i Tidenden, saa vil han se, at det var et ganske andet Resonnement, jeg fremførte. Jeg sagde, at man har kalkuleret Telegrammernes Antal som stigende fra 649,000 til 680,000, skønt det i sidste Regnskabsaar gik ned fra 659,000 til 649,000, og at det er ganske urimeligt trods den forhøjede Telegramtast, at regne paa et stigende Antal Telegrammer i Aar. Det er et Resonnement, som jeg tror ikke kan modsiges. Vel giver jeg den ærede Minister Ret i, at han kan sætte Gennemsnitstaksten højere, men han kan ikke sætte Antallet af Telegrammer højere, thi det maa synke noget ved den forhøjede Takst. Heller ikke synes jeg, at den ærede Minister imødegik mine Bemærkninger om Telefonens Indflydelse paa den synkende Indtægt, og han indrømmede, at det havde været rigtigt, om Staten fra første Færd havde overtaget Telefonvæsenet, men derom kunne vi tale nærmere i Finansudvalget. Det andet Spørgsmaal var om Jærnbannerne, og der forekommer det mig heller ikke, at jeg er bleven rigtig opfattet. Jeg var mig fuldstændig bevidst, at Indtægten er højere, og at det derfor kunde være rimeligt, at Udgifterne paa Budgettet ogsaa blive noget højere. Det ligger jo desuden saa temmelig i Sagens Natur, at Jærnbaneudgifterne maa være stigende. Men det, jeg ankede over, var, at denne Stigning var for høj. Stigningen er nemlig angivet til 700,000 Kr. i Aar, hvor der ikke er aabnet nogen ny Bane, medens man ser, at man har kunnet nøjes med en Udgiftsstigning af mindre end 250,000 Kr. i et Regnskabsaar, hvor der er aabnet 14 Mil ny Baner, og det forekommer mig ikke at være heldigt. I øvrigt takker jeg den ærede Minister for hans imødekommende Svar med Hensyn til Spørgsmaalet om Brevsamlingsstederne og den civile Bygningsadministration, alt bekræfter, at vi meget snart saa disse Sager til Behandling, enten det nu sker paa Finansloven eller ved særlig Lov — det ligger der jo ikke Vægt paa. Endnu er der et andet mere specielt Spørgsmaal, jeg skal berøre her i Anledning af et Spørgsmaal, det ærede Medlem fra Vrå (S. Frederiksen) rettede til mig vedrørende

Toldreformen. Han var bleven skuffet ved at se, at ogsaa jeg havde sluttet mig til Tanken om at fremme denne Sag gennem en Kommission. Nu ved jeg vel, at det er Mode her i Tinget fra visse Sider, at saa snart Ordet „Kommission“ bliver nævnt, saa at betragte Sagen som nedhyldet, saa der intet bliver af den. Dette er ikke ganske korrekt; der er dog Kommissioner fra de senere Aar, af hvis Arbejder der er kommet noget ud. Jeg skal saaledes blot nævne Sygkasseloven, der jo fremgik af et Kommissionsarbejde ligesom talrige andre Arbejder og talrige andre Love i de senere Aar. Men jeg skal fremhæve, at naar man anviser den Vej, saa er det fordi tidligere fulgte Veje have vist sig absolut usarbare. Det ærede Medlem ved saa godt som jeg, at der mange Gange er fremkommet Regeringsforslag om en Toldreform, og at der ogsaa ofte er fremkommet Toldreformforslag fra privat Side. Det ærede Medlem ved ogsaa meget vel, hvorledes det er gaaet med disse Forslag, og at man ikke har kunnet komme frem ad nogen af disse Veje. Dette Ting havde i en lang Række Aar en Ordfører i Toldagen, et nu afdød Medlem (Tauber), som sad inde med en overordentlig rig og fuldbyrdet Kundskab paa dette Felt, og en Mand, hvis Evner skulde synes at kvalificere ham til at føre denne Sag frem, men dog ved man, at det var et absolut negativt Resultat, Toldagen fik ved, at den bragtes frem ved privat Initiativ. Jeg tror, at det ligger til Dels i, at denne Sag ikke kan føres frem ad denne Vej. Det er umuligt. Det kan ikke nytte, at det ærede Medlem siger til mig eller andre: Lav et Forslag til en Toldreform, det er meget bedre end at fylte Sagen i en Kommission! Det er noget, vi simpelthen ikke kunne gøre, det vil sige, jeg kan naturligvis meget godt sætte mig her og skrive et gammelt Forslag af og levere det ind, og jeg kan ogsaa gøre forskellige Endringer dert, og sætte noget ind hist og her, som efter min Mening vilde være fornuftigere end det, der staar, men jeg kan ikke, lige saa lidt som nogen anden, komme med et Forslag, der virkelig er saaledes underbygget med faktiske Kendsgerninger, og som i det hele taget er af den Bestaendighed, at det afgiver et tilstrækkelig fylldigt Grundlag for Arbejdet her